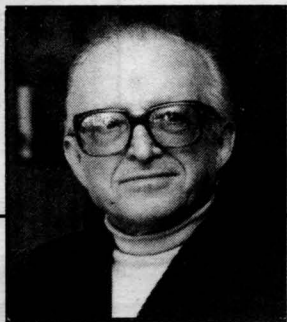

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Usar i llençar

Es contenidors foren un gran invent, però no és segur que hagin estat una gran solució. De bon començament, es van guanyar l'antipatia dels automobilistes, irritats perquè els robaven espais a les cantonades que reduïen les possibilitats d'aparcar, que és un dels somnis daurats dels conductors. Es va iniciar una guerra sorda, que no cessa, entre els propietaris de vehicles més audaçs i els contenidors. Sovint, aquestes baluernes de color verd, es veuen desplaçades sense consideracions, per deixar lloc a l'amo i senyor dels nostres dies.

A més, els contenidors (que haurien de representar una oportunitat d'exercici cívic) sovint serveixen per posar en evidència, precisament, la falta de civisme. Quan ja són plens a vessar, amb la tapa entreoberta com una boca que ja no es pot empassar res més, hi ha qui escampa les deixalles per terra, no pas sempre dins les bosses prescriptives. Els dilluns al matí, sobretot, hi ha xamfrans de la ciutat que fan pena, especialment els propers als mercats, o a les zones on es concentren comerços d'electrodomèstics. Com que la majoria d'aparells actuals vénen curosament embalatats de fàbrica, en caixes de cartó voluminoses i sòlides, un cop venut el producte i ja que els clients no volen ni poden emportar-se'n les capsas a casa, aquestes van a parar als volts dels contenidors.

Cal remarcar que els contenidors s'han convertit en un dels símbols del nostre temps, els d'una època que ha estat qualificada com la del malversament. Els contenidors són el senyal, el punt de cita que crida a llençar-hi tot allò que ja no ens serveix, tant si es tracta de roba, d'aparells, d'equipament domèstic o de tot de coses que no són pas escombraries ni deixalles. Pels voltants dels contenidors hi he vist (jo com tothom, suposo) neveres, màquines de rentar, televisors, ràdios, somiers, cadires i butaques, estufes, llums de sostre i de taula, taules, matalassos, amb un etcètera que se'ns faria molt llarg. Algun d'aquests estris encara conserven una marcada aparença d'aprofitament, però tots nosaltres —o quasi— ens hem trobat, en cas de fallada de l'objecte, amb la sentència categòrica del nostre proveïdor habitual: "Ja no val la

pena d'arreglar-ho. Li sortirà més a compte comprar-se'n un de nou".

El mal és que, en termes generals, té raó. Aquell esperit d'abans, el de les coses que havien de durar *tota la vida* (i això es deia amb un to de lloança del producte) s'ha capgirat. Ara sabem que els grans fabricants projecten una vida limitada a les seves creacions i canvien constantment el disseny dels seus models, perquè resulti aviat antiquada la seva aparença exterior i comprometi el prestigi social del propietari. Tot està pensat i fet perquè s'espatlli gairebé a data fixa i no pagui el tret d'arreglar-ho.

Jo, que encara que sigui aquí provinc d'uns temps força anteriors, he passat per tràngols ben

pertorbadors. No fa pas gaire, en comprar una nevera nova, vaig haver de donar una propina perquè se m'emportessin la vella, la qual, tot i esbufegar, complia. Més recentment, se'm va acabar un ordinador modest, antiquat, amb impressora i processador de textos. En aquesta ocasió, no vaig haver de pagar perquè me'l traguessin de casa, però em remarcaren, reiteradament, que em feien un favor.

La darrera experiència —per ara— em prové d'una màquina d'escriure alemanya, d'una de les marques més prestigioses, que durant set anys m'ha servit fidelment. Es va avariar quan menys m'ho esperava (ja passa, això), i el meu proveïdor de confiança em digué que es podia reparar, però que no m'ho aconsellava pas.

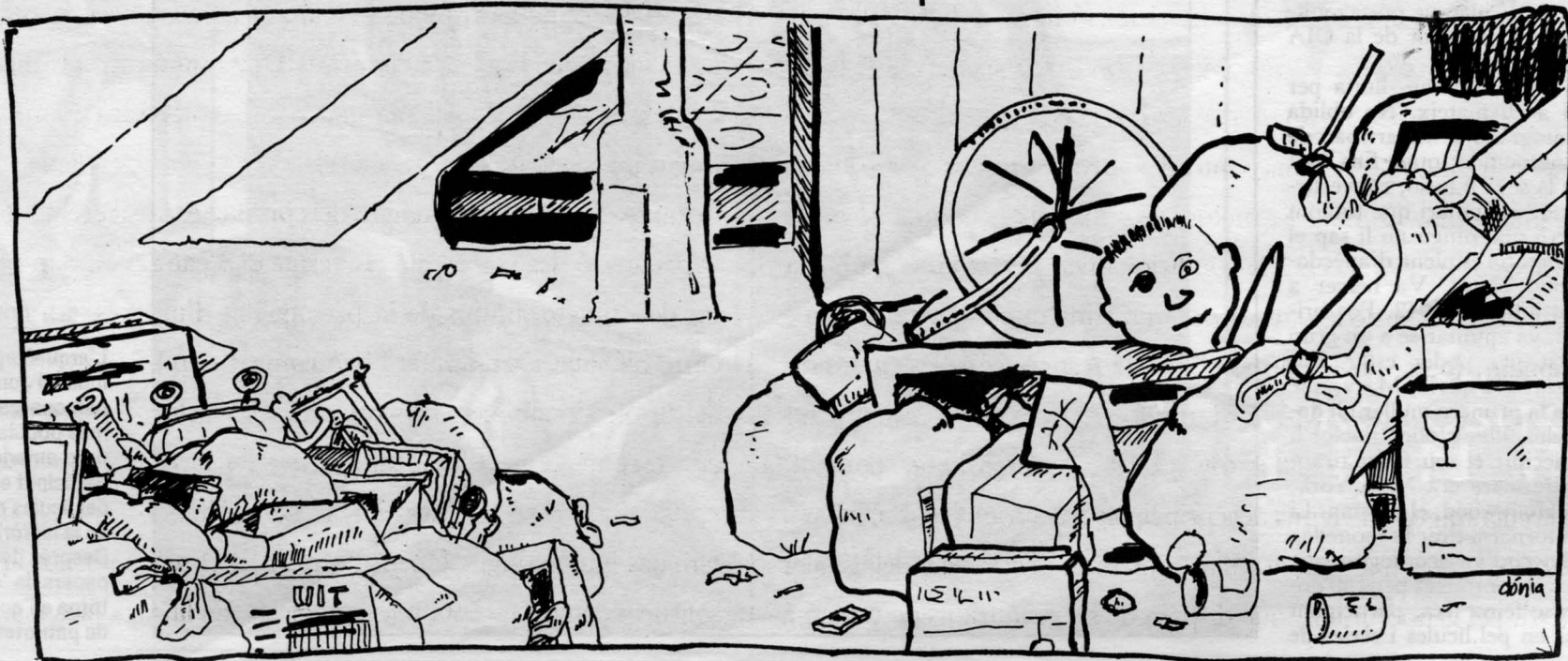
—Sap què passa? —em va dir. Han sortit sistemes molt més pràctics. A la llarga, i no pas gaire, li sortirà més barat adquirir-ne un d'aquests que no pas aprofitar *això*.

—I què n'he de fer, d'*això*? —vaig respondre-li.

—Si em vol creure a mi, llenci-la al contenidor.

És de justícia esmentar que hi ha uns serveis municipals de recollida d'andròmines que funciona eficaçment. Però té uns dies determinats per a cada carrer o barri i la gent, ja se sap, portem pressa. Els contenidors els tenim, nit i dia, a tocar de casa. Mala peça al teler!

Pere Calders

DÚNIA LORDA